

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/9/2019
Identifikačné číslo spisu: 2014200575
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2014200575.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, právnej veci žalobkyne Y. X., R. M. X/XX, L., D. A., zastúpenej V4Legal s.r.o., AK Tvrdeho 783/4, Žilina, proti žalovanej Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, za účasti: K., Poľská republika, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 7327-3/2013-BA zo dňa 19.08.2013, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/135/2014-161 zo dňa 23. apríla 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/135/2014-161 zo dňa 23. apríla 2018 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie .

Odôvodnenie

1.

1. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 14S/135/2014-161 zo dňa 23. apríla 2018 zrušil rozhodnutie žalovanej zo dňa 19.08.2013 č. 7327-3/2013-BA zo dňa 19.08.2013 a vec jej vrátil na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Účastníkovi konania K. R. náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutím číslo 7327-3/2013-BA zo dňa 19.08.2013 Sociálna poisťovňa, ústredie podľa ustanovenia 1179 ods. 1 písm. b/ zákona . 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) rozhodujú o odvolaní Y. z 09.09.2011 rozhodla tak, že odvolanie zamietla a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Senica, číslo 23220-12/2011-SE z 22.08.2011 potvrdila.

3. Prvostupňovým rozhodnutím Sociálna poisťovňa, pobočka Senica, ako orgán príslušný podľa ustanovenia §178 ods. 1 písm. a/ bod prvý zákona o sociálnom poistení a na základe článku 13(3) a 13(4) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009 vo veci zrušenia

vzniku nemocenského poistenia dôchodkového poistenia a poistenia v nezamestnanosti rozhodla podľa §210 ods. 1písm. a/ zákona o sociálnom poistení v prvom stupni vo veci zamestnanca Y. tak, že jej nevznikla účasť na nemocenskom poistení, dôchodkovom poistení a poistenie v nezamestnanosti dňom 01.09.2010.

4. Krajský súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie spolu s konaním ktoré mu predchádzalo a oboznámil sa s listinnými dokladmi založenými v spise. Na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že Sociálna poisťovňa je povinná vykonávať kontrolu splnenia podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy ako príslušná inštitúcia v mieste bydliska dotknutej fyzickej osoby, ktorá žiada o určenie uplatniteľnej legislatívy nadobudne pochybnosti v súvislosti s uplatniteľnou legislatívou. Na základe toho bola Sociálna poisťovňa povinná preveriť pre určenie uplatniteľnej legislatívy relevantné skutočnosti a preto vykonala kontroly zamerané na reálny výkon činnosti zamestnancov a území Slovenskej republiky, ktorí mali bydlisko v Poľskej republike. Kontroly začala Sociálna poisťovňa na základe podnetu príslušnej poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia (ZUS Váršava) o preskúmanie rozhodujúcich skutočností za účelom určenia uplatniteľnej legislatívy, t.j. či zamestnanci v predmetných veciach skutočne vykonávajú zamestnanie na území Slovenskej republiky, keďže výkon zamestnania v nimi údajne vykonávanom rozsahu vzbudzuje pochybnosti o reálnom výkone práve v zamestnaneckom pomere a to z dôvodu, že v posledných rokoch vznikli firmy, ktoré sprostredkujú pre poľských podnikateľov zamestnanie na úväzok v iných členských štátoch a v niektorých prípadoch cieľom tejto činnosti nie je skutočne aj výkon zamestnania na pracovnú zmluvu mimo hraníc Poľskej republiky, ale vyhýbanie sa plateniu odvodov na sociálne zabezpečenie ZUS z podnikateľskej činnosti, ktorú tieto osoby vykonávajú v Poľskej republike.

5. Zo spisov zistil, že Sociálna poisťovňa pobočka Senica sa pokúsila vykonať kontrolu v mieste sídla zamestnávateľa. Zistila, že na adrese sídla podnikateľa L. bol starý neobývaný domček. Z vyjadrenia obecného úradu E. vyplynulo, že uvedený podnikateľský subjekt na území obce nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť, nemal tam zriadenú žiadnu prevádzku. Objekt na adrese E. bol jeho vlastníkom prenajatý, ale dňa 31.05.2011 bol súhlas so sídlom živnostníka K. vlastníkom nehnuteľnosti odvolaný. Napriek snahe Sociálnej poisťovne sa nepodarilo preukázať, že zamestnávateľ prideloval zamestnancom prácu počas trvania ich pracovného pomeru a že títo zamestnanci skutočne na území Slovenskej republiky prácu vykonávali. Sociálna poisťovňa, pobočka Senica vykonala v dňoch 21.09.2011 až 22.09.2011 kontrolu na odvod poistného na sociálne poistenie za obdobie od 01.08.2010 až 30.06.2011 v súlade s §242 a nasl. zákona o sociálnom poistení, o čom bol vyhotovený Protokol č. 700-0710013511-AG 02/11 a o prerokovaní ktorého bola vyhotovená zápisnica zo dňa 04.10.2011. Sociálna poisťovňa, pobočka Senica dňa 22.08.2011 vydala rozhodnutie č. 23220-1/2011-SE, podľa ktorého žalobkyni nevznikla účasť na nemocenskom poistení, dôchodkovom poistení a poistení v nezamestnanosti dňom 01.12.2010. Rozhodnutie odôvodnila tým, že zamestnávateľ K. R. -D. prihlásil žalobkyňu do poistenia odo dňa 01.09.2010, ale sociálna poisťovňa vzhľadom k tomu, že u zamestnávateľa K. R. nebolo možné fyzickou kontrolou preukázať reálny výkon činnosti zamestnancov, rozhodla, že poistný pomer odo dňa 01.09.2010 nevznikol. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie. Tvrdila, že pracovný pomer na dobu neurčitú jej vznikol na základe pracovnej zmluvy s firmou K. R. -D.. Jej pracovnou náplňou bol výkon činností reklamného a marketingového poradcu s pracovným časom 8 hodín mesačne za odmenu 30,- € mesačne. Poukázala na dochádzkové listy a vyplácanú odmenu. Práca spočívala v roznášaní letákov do poštových schránok, ich vkladanie z stierače automobilov a osobnej ponuke pred obchodnými centrami. Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím zo dňa 15.11.2011 č. 52466-2/2011-BA prerušila konanie do dňa doručenia informácie ZUS postupom podľa §193 ods. 3,5,6 zákona o sociálnom poistení z dôvodu potreby získania relevantných informácií potrebných na preskúmanie skutkového stavu a bez ktorých nebolo možné o odvolaní žalobkyne rozhodnúť. Uvedené rozhodnutie bolo žalobkyni doručené 05.12.2011. Podľa listu zo dňa 10.10.2013 mala Sociálna poisťovňa, ústredie zaslať ZUS list a informovať, že vo firmách medzi inými aj K. R. -D. sa nevykonáva zamestnanie na území Slovenskej republiky a ZUS určí poľské zákonodárstvo na základe predpisov práva EU podľa článku 16 ods. 4 nariadenia 987/2009 s dotazom, či je potrebné žalovanú vo veci určenia poľského zákonodárstva informovať. Žalovaná preskúmaným rozhodnutím zo dňa 19.08.2013 odvolanie žalobkyne zamietla a prvostupňové rozhodnutie potvrdila.

6. Krajský súd vec po právnej stránke posúdil podľa §7 ods. 1 písm. a/, §14 ods. 1 písm. a/, §15 ods. 1 písm. a/, §196 ods. 1 a ods. 7 a §196 ods. 7 spolu s § 209 ods. 4 SSP, zákona č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2011, podľa článku 11(3), článok 13 (1) a (3)Nariadenia Rady (ES) č. 883/2004 a Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia základného nariadenia , ktoré v odôvodnení rozhodnutia citoval.

7. Krajský súd s poukazom na citované právne ustanovenia a obsah administratívneho spisu, konštatoval, že Sociálna poisťovňa, pobočka Senica nevykonala žiadne dokazovanie a nezískala žiaden dôkaz, ktorý by potvrdil, že žalobkyňa na území Slovenskej republiky reálne nevykonávala činnosť ako zamestnanec, preto nemôže podliehať slovenskému právnomu predpisu podľa článku 13 (3) základného nariadenia. Názor, na základe ktorého žalovaná o veci rozhodla považoval krajský súd za predčasný, prijatý na základe nedostatočného zisteného skutkového stavu. Sociálna poisťovňa, pobočka Senica svoje rozhodnutie založila iba na konštatovaní, že fyzickou kontrolou nebolo možné preukázať reálny výkon činnosti zamestnanca u zamestnávateľa K. R. -D., čo považoval krajský súd za nedostatok v dokazovaní, ktorý nebol odstránený ani žalovanou v odôvodnení jej rozhodnutia. Argumentácia, na ktorej žalovaná založila svoje rozhodnutie bola vzhľadom na rozsah zistených skutočností pochybná, nepodložená žiadnymi konkrétnymi dôkazmi a spôsob, akým žalovaná vykonávala šetrenie ba reálny výkon činnosti žalobkyňou nebol postačujúci pre záver, ktorý žalovaná v rozhodnutí napadnutom žalobou prijala. Krajský súd mal za to, že iba na základe nepreukázaných indícií zo strany žalovanej o možnosti zneužívania slovenského sociálneho systému, nie je možné prijať rozhodnutie, že u žalobkyne účasť na sociálnom poistení nevznikla. Rovnako považoval krajský súd za nedostatočne preukázané okolnosti spojené s uzatvorením dohody medzi Slovenskou republikou a orgánmi sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky, čo nemôže postačovať na potvrdenie správnosti rozhodnutia žalovanej. Existencia takejto dohody musí byť preukázaná. V neposlednom rade krajský súd žalovanej vytýkal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia.

8. Krajský súd s poukazom na citované právne ustanovenia a obsah administratívneho spisu, ktorým má byť preukázaný rozsah dokazovania vykonaného správnym orgánom pre nedostatočne zistený skutkový stav veci, nepreskúmateľnosť rozhodnutia a pre porušenie základného práva účastníka na spravodlivý proces postupom podľa §191 ods. 1 písm. d/ a e/ SSP v spojení s § 491 ods. 1 SSP preskúmané rozhodnutie zrušil vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

9. V konaní úspešnej žalobkyni krajský súd priznal právo na náhradu trov konania podľa §167 ods. 1 SSP, o výške ktorej bude rozhodnuté podľa § 175 ods. 2 SSP. Ďalšiemu účastníkovi K. R. náhradu trov konania nevznikli, preto mu súd náhradu nepriznal.

II.

10. Proti rozsudku správneho súdu podala žalovaná kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v §440 ods. 1 písm. g/ a h/ SSP. Rozsudok správneho súdu navrhla zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

11. V odôvodnení kasačnej sťažnosti podrobne poukázala na odôvodnenie rozsudku správneho súdu, s ktorým sa nestotožnila. Dôvodila tým, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a po zhodnotení všetkých dostupných relevantných dôkazov.

12. Pri posudzovaní postavenia a výkonu činnosti žalobkyne ako zamestnanca vychádzala predovšetkým zo základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia. Zároveň prihliadla aj na Praktickú príručku o uplatniteľných právnych predpisoch v Európskej únii, Európskom hospodárskom priestore a vo Švajčiarsku, ktorá má odporúčací charakter. Praktická príručka je platný pracovný nástroj, ktorý má pomôcť inštitúciám, zamestnávateľom a občanom v danej oblasti pri určovaní právnych predpisov, ktorého členského štátu sa uplatňujú za daných okolností. Ide o úradný dokument, odsúhlasený správnou komisiou, ktorý presnejšie definuje podmienky uvedené v koordinačných nariadeniach a má pomáhať, aby nedošlo k dezinterpretácii pravidiel týchto koordinačných nariadení. Cieľ Praktickej

príručky vychádza z článku 76 základného nariadenia v znení neskorších zmien a doplnkov, ktorý vyžaduje, aby členské štáty navzájom komunikovali a propagovali výmenu skúseností a najlepších administratívnych postupov na uľahčenie jednotného uplatňovania práva Spoločenstva. Táto zásada vychádza zo zásady efektívnej výmeny informácií medzi inštitúciami a povinnosti občanov a zamestnávateľov poskytovať presne a včasné informácie. Z uvedeného dôvodu je Sociálna poisťovňa povinná poskytovať poľskej inštitúcii sociálneho zabezpečenia (ZUS) potrebnú súčinnosť, ako aj všetky dokumenty nevyhnutné na určenie uplatniteľných právnych predpisov. V zmysle uvedenej zásady prebiehali medzi žalovanou a poľskou inštitúciou sociálneho zabezpečenia ZUS v rokoch 2012 až 2013 rozsiahle rokovania za účelom vyriešenia situácií, ktoré vzbudzovali dôvodné obavy, že zo strany osôb s bydliskom v Poľskej republike dochádzalo k obchádzaniu právnych predpisov sociálneho zabezpečenia a k zneužívaniu slovenského právneho systému sociálneho zabezpečenia. Práve na základe podnetov ZUS Sociálna poisťovňa vykonala kontroly zamerané na preverenie reálneho výkonu činnosti jednotlivých zamestnancov na území Slovenskej republiky, ako aj na preverenie splnenia kritérií registrovaného sídla alebo miesta podnikania jednotlivých zamestnávateľov v zmysle Praktickej príručky a vykonávacieho nariadenia.

13. Sociálna poisťovňa naďalej zastáva názor, že splnenie kritérií registrovaného sídla alebo miesta podnikania je jedným z rozhodujúcich faktorov na určenie miesta výkonu činnosti, a teda aj na posúdenie a určenie príslušnosti k právnym predpisom sociálneho zabezpečenia. Priamo z článku 14 (5a) vykonávacieho nariadenia v znení nariadenia Rady (EU) č. 465/2012 z 22.05.2012 vyplýva, že registrované sídlo alebo miesto podnikania môže byť určené až po splnení určitých podmienok. V prejednávanej veci však nemohlo dôjsť ku kontrole splnenia uvedených podmienok, pretože na adrese miesta podnikania zamestnávateľa sa nachádzal len neobývaný dom a taktiež vlastník predmetnej nehnuteľnosti odo dňa 30.05.2011 odvolal svoj súhlas so zápisom nehnuteľnosti ako miesta podnikania zamestnávateľa. Z uvedeného je zrejmé, že zamestnávateľ už v čase vydania prvostupňového rozhodnutia nespĺňal ani základné podmienky na určenie registrovaného miesta podnikania. To, že zamestnávateľ má miesto podnikania uvedené vo výpise zo živnostenského registra, ešte nenapĺňa znaky registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa a v žiadnom prípade teda ani nepreukazuje výkon činnosti žalobkyne na území Slovenskej republiky. S prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu mala žalovaná za to, že zamestnávateľ nepreukázal existenciu registrovaného miesta podnikania. Zároveň zastáva nebola pre účely aplikácie základného nariadenia preukázaná ani skutočnosť, že k reálnemu výkonu činnosti žalobkyne na území Slovenskej republiky skutočne došlo. To, že výkon práce musí byť reálny, je obsiahnuté priamo v článku 13 (3) základného nariadenia. Formálne založenie pracovnoprávneho vzťahu, t.j. pracovnou zmluvou ešte automaticky neznamená dôvod na určovaní uplatniteľnej legislatívy aplikovať článok 13 (3) základného nariadenia. Samotná skutočnosť, že fyzická osoba má uzatvorenú pracovnú zmluvu ešte neznamená, že na území slovenskej republiky činnosť zamestnanca aj reálne vykonáva. Na základe uvedeného žalovaná považovala napadnuté rozhodnutie za dostatočne preukázané, odôvodnené a v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky a koordinačnými nariadeniami.

14. Žalovaná má za to, že nepreniesla na žalobkyňu, resp. jej zamestnávateľa nad rozsah zákona dôkaznú povinnosť, keď (2) vykonávacieho nariadenia, podľa ktorého od osôb, na ktoré sa uplatňuje základné nariadenie, sa vyžaduje aby dotknutým inštitúciám postúpili informácie, dokumenty alebo podporné doklady, ktoré sú potrebné na posúdenie ich situácie alebo situácie ich rodín, na určenie alebo zachovanie práv a povinností a na určenie uplatniteľných právnych predpisov a ich povinností, ktoré z nich vyplývajú. Vzhľadom na uvedené dôkazné bremeno leží nielen na Sociálnej poisťovni, ale aj na žalobkyni a zamestnávateľovi. Túto povinnosť ktorá im vyplýva z vykonávacieho nariadenia si riadne nespĺnili. Nemožno preto žalovanej vytknúť, že vo veci nevykonala dokazovanie v dostatočnom rozsahu a nezistila dostatočne skutkový stav, pretože doklady predložené zamestnávateľom žalobkyne len formálne deklarovali vznik pracovného pomeru, bez akejkoľvek výpovednej hodnoty o tom, že žalobkyňa ako zamestnanec na území Slovenskej republiky skutočne vykonávala činnosť podľa pracovnej zmluvy.

15. Vo vzťahu k dohode o určení uplatniteľnej legislatívy uzavretej podľa článku 16 (4) vykonávacieho nariadenia žalovaná uviedla, že predmetnú dohodu nie je možné chápať v užšom slova zmysle ako

právny úkon, na vznik ktorého je obvykle potrebný prejav vôle dvoch subjektov a ktorý zakladá určitý právny vzťah medzi týmito subjektmi. Berúc do úvahy uvedené a v súvislosti s uplatňovaním článku 76 (4) základného nariadenia Sociálna poisťovňa listom č. 36968-2/2013-BA zo dňa 25. júla 2013 informovala partnerskú inštitúciu sociálneho zabezpečenia ZUS v Poľskej republike o svojich zisteniach týkajúcich sa vybraných zamestnávateľov a ich zamestnancov, a taktiež o krokoch, ktoré vo vzťahu k týmto zisteniam uskutoční. Z uvedeného je zrejmé, že „Dohoda medzi Slovenskou republikou a orgánmi sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky“ v zmysle článku 16 (4) vykonávacieho nariadenia nepredstavuje individuálny právny úkon, uzatvorený medzi Sociálnou poisťovňou a ZUS, ktorý by mal určitú predpísanú formu. Predmetnou dohodou treba rozumieť celý priebeh vzájomných rokovaní, informovania sa a spolupráce medzi dvoma inštitúciami sociálneho zabezpečenia. V uvedenom kontexte poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžso/20/2016 zo dňa 28. novembra 2017 a sp. zn. 10Sžsk/13/2017 zo dňa 27. apríla 2018 a na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 499/2011-25 z 22. novembra 2011, podľa ktorého diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej otázke za rovnakej alebo analogickej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná.

16. Žalovaná tiež namietala priznanie nároku na náhradu trov konania žalobkyňa.

III.

17. Žalobkyňa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti považovala rozsudok krajského súdu po skutkovej a právnej stránke za správny. Kasačnú sťažnosť navrhla zamietnuť.

IV.

18. Podľa § 492 ods.2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 1.7.2016 odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§453 ods. 2 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (452 ods. 1 v spojení s § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

20. Z obsahu spisov bolo preukázateľne zistené, že žalovanej bola doručená informácia z poľskej inštitúcie ZUS Varšava, že v posledných rokoch vznikli firmy, ktoré sprostredkujú pre poľských SZČO zamestnanie na úväzok v iných členských štátoch, pričom v mnohých prípadoch cieľom tejto činnosti nie je výkon zamestnania na pracovnú zmluvu, ale vyhýbanie sa plateniu odvodov na sociálne zabezpečenie ZUS z podnikateľskej činnosti, ktorú vykonávajú v Poľsku. Taktiež sociálna poisťovňa zaznamenala v predchádzajúcich rokoch nárast registrácií tzv. „poľských zamestnávateľov“, ktorí prihlásili na povinné sociálne poistenie zamestnancov v pracovnoprávnom vzťahu, ktorých príjem sa pohyboval okolo 40 € mesačne a pracovná činnosť v rozsahu 40 hodín mesačne. Sociálna poisťovňa ako inštitúcia príslušná na vykonávanie ustanovení základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia, bola oprávnená preveriť, či nedochádza zo strany osôb s bydliskom v Poľskej republike k obchádzaniu právnych predpisov sociálneho zabezpečenia a k zneužívaniu slovenského systému sociálneho zabezpečenia.

21. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

22. Podľa §120 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov sociálne poistenie vykonáva Sociálna poisťovňa. Sociálna poisťovňa pri výkone sociálneho poistenia plní funkciu prístupového bodu, príslušnej inštitúcie, inštitúcie miesta bydliska, inštitúcie miesta pobytu,

styčného orgánu a je kontaktná inštitúcia na komunikáciu medzi príslušnými inštitúciami a príjemcami dávok a medzi inštitúciami členských štátov Európskej únie, inštitúciami štátov, ktoré sú zmluvnou stranou dohody o Európskom hospodárskom priestore a inštitúciou Švajčiarskej konferencie (ods. 4).

23. Od vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie, od 01.05.2004 sa v oblasti sociálneho zabezpečenia uplatňujú koordinačné nariadenia, Nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14.06.1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov a jeho vykonávacie nariadenie Rady (EHS) č. 574/1972 z 21.03.1972. Od 01.05.2010 sa uplatňujú nové koordinačné nariadenia, Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009 zo 16.09.2009 (ďalej len „základné nariadenie“) a vykonávacie nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16.09.2009, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 883/2004 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“). Od 28.06.2012 nadobudlo účinnosť Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 465/2012 z 22.05.2012, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 883/2004 Z. z. o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a nariadenie (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004.

24. Podľa čl. 2 (1) nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 (ďalej len „základné nariadenie“) toto nariadenie sa vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu, osoby bez štátnej príslušnosti a utečencov, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov ich pozostalých.

25. Podľa čl. 1 základného nariadenia „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

26. Podľa čl. 11 (1) základného nariadenia osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou.

27. Podľa článku 13 (1) základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo viacerých členských štátoch podlieha právnym predpisom členského štátu bydliska, ak podstatnú časť svojej činnosti vykonáva v tomto členskom štáte.

28. Podľa článku 13 (3) základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s článkom 13 (1) základného nariadenia.

29. Podľa čl. 16 (1) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) osoba, ktorá vykonáva činnosti v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, informuje o tejto skutočnosti inštitúciu určenú príslušných úradom členského štátu bydliska.

30. Podľa článku 16 (2) vykonávacieho nariadenia určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

31. Podľa článku 16 (3) vykonávacieho nariadenia predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov, ako sa stanovuje v odseku 2, sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované v súlade s odsekom 2, ak už uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené na základe odseku 4 alebo

najmenej jedna dotknutá inštitúcia neinformovala inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska do konca tejto dvojmesačnej lehoty o tom, že nemôže prijať toto určenie alebo že zaujala k tejto veci odlišné stanovisko.

32. Podľa článku 16 (4) vykonávacieho nariadenia ak existuje neistota vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov, v dôsledku ktorej je potrebné, aby inštitúcie alebo úrady dvoch alebo viacerých členských štátov na požiadanie jednej alebo viacerých inštitúcií určených príslušnými úradmi dotknutých členských štátov alebo samotných týchto úradov navzájom rokovali, určia sa právne predpisy uplatniteľné na dotknutú osobu vzájomnou dohodou so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a príslušné ustanovenia článku 14 vykonávacieho nariadenia. Ak inštitúcie alebo príslušné dotknuté úrady nemajú vo veci rovnaké stanoviská, snažia sa dosiahnuť dohodu v súlade s uvedenými podmienkami a uplatní sa článok 6 vykonávacieho nariadenia.

33. Podľa článku 16 (5) vykonávacieho nariadenia príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého predpisy boli predbežne alebo definitívne určené za uplatniteľné, to bezodkladne oznámi dotknutej osobe.

34. Podľa článku 16 (6) vykonávacieho nariadenia, ak dotknutá osoba neposkytne informácie podľa odseku 1, uplatnia sa ustanovenia tohto článku na podnet inštitúcie určenej príslušným úradom členského štátu bydliska, len čo je o situácii tejto osoby informovaná, napríklad aj prostredníctvom inej dotknutej inštitúcie.

35. Podľa bodu 1 rozhodnutia A1 z 12. júna 2009 Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia o zavedení postupu dialógu týkajúceho sa platnosti dokumentov, určenia uplatniteľných právnych predpisov a poskytovania dávok podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (ďalej len „rozhodnutie č. A1“) toto rozhodnutie stanovuje pravidlá na uplatňovanie postupu dialógu a zmierovacieho postupu, ktoré sa môžu použiť v týchto prípadoch

a/ prípady, keď existujú pochybnosti o platnosti dokumentu alebo o správnosti podporných dokladov, ktoré uvádzajú situáciu osoby na účely uplatňovania nariadenia (ES) č.987/2009, alebo

b/ prípady, keď existuje rozdiel v stanoviskách medzi členskými štátmi vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov.

36. Podľa bodu 5 rozhodnutia č. A1 inštitúcia, alebo orgán, ktorý vyjadří pochybnosti o platnosti dokumentu, ktorý vydala inštitúcia alebo orgán druhého členského štátu, alebo ktorý nesúhlasí s (dočasným) určením uplatniteľných právnych predpisov, sa týmto nazýva žiadajúcou inštitúciou. Inštitúcia druhého členského štátu sa týmto nazýva dožiadanou inštitúciou.

37. Podľa bodu 6 rozhodnutia č. A1 ak dôjde k jednej zo situácií uvedených v bode 1, žiadajúca inštitúcia sa obráti na dožiadanú inštitúciu, aby požiadala o potrebné objasnenie jej rozhodnutia v prípade potreby zrušila príslušný dokument alebo ho vyhlásila za neplatný, alebo preskúmala alebo zrušila svoje rozhodnutie.

38. Podľa bodu 9 rozhodnutia A1 dožiadaná inštitúcia čo najskôr informuje žiadajúcu inštitúciu o výsledku svojho prešetrovania, ale najneskôr do troch mesiacov od doručenia žiadosti.

39. Podľa bodu 10 rozhodnutia A1 ak sa pôvodné rozhodnutie potvrdí, zruší alebo ak sa dokument zruší alebo vyhlási za neplatný, dožiadaná inštitúcia o tom informuje žiadajúcu inštitúciu. O svojom rozhodnutí informuje aj dotknutú osobu a prípadne aj jej zamestnávateľa a oznámi im tiež, akými postupmi môžu toto rozhodnutie napadnúť v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi.

40. Podľa § 453 ods. 2 SSP kasačný súd je viazaný sťažnostnými bodmi; to neplatí, ak napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom krajský súd nebol viazaný žalobnými bodmi. Na dôvody, ktoré účastník konania uviedol až po uplynutí lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, kasačný súd neprihliada.

41. Predmetom konania na kasačnom súde bolo v danej veci rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaná s konečnou platnosťou rozhodla tak, že zamestnankyni Y., ktorá je občanom Poľskej republiky a zároveň zamestnankyňou u zamestnávateľa K. R. - D. (dňom 1. septembra 2010) na základe uzavretej pracovnej zmluvy, nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenia a povinné poistenie v nezamestnanosti dňom 1.septembra 2010. Z obsahu spisov bolo zistené, že Sociálnej poisťovni bola doručená informácia poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS Váršava, že v posledných rokoch vznikli firmy, ktoré sprostredkujú pre poľských podnikateľov zamestnanie na úväzok v iných členských štátoch. V mnohých prípadoch cieľom tejto činnosti nie je výkon zamestnania na pracovnú zmluvu mimo hraníc Poľskej republiky, ale vyhýbanie sa plateniu odvodov na sociálne zabezpečenie ZUS z podnikateľskej činnosti, ktorú vykonávajú v Poľskej republike. Ako tomu bolo aj v predmetnej veci, Sociálna poisťovňa, pobočka Senica oznámila zamestnávateľovi, že dňa 24. júna 2011 vykoná kontrolu zameranú na preukázanie skutočností reálneho výkonu činnosti na území Slovenskej republiky. Výzvu na vykonanie kontroly zamestnávateľ v odbernej lehote neprevzala zásielka sa vrátila neprevzatá. Aj napriek tejto skutočnosti sa Sociálna poisťovňa, pobočka Senica pokúsila vykonať kontrolu v mieste sídla zamestnávateľa. Zistila, že na adrese podnikania E. je len starý, neobývaný dom. Z vyjadrenia Obecného úradu E. vplynulo, že podnikateľský subjekt K. R. - D. v obci nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť a v obci nemal zriadenú žiadnu prevádzku. Objekt na adrese E. bol zamestnávateľovi prenajatý, ale od 30. mája 2011 bol vlastníkom nehnuteľnosti odvolaný súhlas so sídlom živnostníka a sídlo podnikania bolo tak zrušené. Pracovné zmluvy a ďalšie doklady potrebné ku kontrole odvodu poistného zamestnávateľ v zastúpení B. G. K. (L.) predložil až po vydaní rozhodnutí vo veci vzniku sociálneho poistenia. V pracovných zmluvách bol dohodnutý pracovný pomer na kratší pracovný čas 8 hodín mesačne s mesačnou mzdou 30 €. Sociálna poisťovňa, pobočka Senica následne v dňoch 21. a 22. septembra 2011 vykonala kontrolu, ktorá nebola zameraná na preukázanie reálneho výkonu činnosti zamestnancov zamestnávateľa na území Slovenskej republiky, ale na odvod poistného na sociálne poistenie za obdobie od 1. augusta 2010 do 30. júna 2011, ktorú pobočka Sociálnej poisťovne vykonala v súlade s §242 a nasl. zákona o sociálnom poistení.

42. Podľa článku 13 (3) základného nariadenia na osobu zamestnanú a súčasne samostatne zárobkovo činnú v odlišných členských štátoch sa vzťahuje legislatíva štátu zamestnania. V prípade zamestnávateľa K. R. - D., kontrolou vykonanou Sociálnou poisťovňou, pobočkou Senica, nebolo možné preukázať reálny výkon činnosti žalobkyne na Slovensku.

43. V rámci vykonanej kontroly bolo zistené, že žalobkyňa Y. X. bola od 1. septembra 2010 registračným listom prihlásená v Sociálnej poisťovni, pobočka Senica u zamestnávateľa K. R. - D..

44. Pravidlá určujúce uplatniteľnú legislatívu ustanovené v hlave II. základného nariadenia majú za úlohu zabezpečiť, aby sa na fyzickú osobu nevzťahovali legislatívy dvoch alebo viacerých členských štátov, v ktorých vykonávajú činnosť, resp. aby nedošlo k situácii, že sa na nich nebude vzťahovať legislatíva žiadneho členského štátu. Z ustanovenia čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia vyplýva, že uplatniteľné právne predpisy určí inštitúcia členského štátu bydliska osoby, ktorá má podliehať čl. 13 základného nariadenia.

45. Kasačný súd zistil, že správny súd v danej veci v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovanej postupoval v súlade s procesnými ustanoveniami Správneho súdneho poriadku a súdny prieskum rozhodnutia žalovanej vykonal v súlade právnou úpravou zákona o sociálnom poistení v súčinnosti s koordinačnými nariadeniami Európskej únie, napriek tomu vec nesprávne právne posúdil, keď sa nevysporiadal s otázkou určenia uplatniteľnej legislatívy príslušnou inštitúciou v zmysle koordinačných nariadení. Na žalobkyňu sa v zmysle čl. 2 ods. 1 základného nariadenia vzťahuje Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (základné nariadenia) a jeho vykonávacie nariadenie č. 987/2009. Európsky parlament a Rada prijal Nariadenie č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia so zreteľom na Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva, najmä na jej články 42 a 308, konajúc postupom v článku 251 zmluvy, sledujúc ciele, uvedené v preambule zmluvy, z ktorých odvolací súd upriamuje pozornosť

najmä na to: že pravidlá koordinácie vnútroštátnych systémov sociálneho zabezpečenia patria do rámca voľného pohybu osôb a mali by prispieť k zlepšeniu ich životnej úrovne a podmienok zamestnania; zmluva neustanovuje právomoci iné ako tie, ktoré sú uvedené v článku 308 na prijatie primeraných opatrení v rámci oblasti sociálneho zabezpečenia osôb iných ako zamestnancov; nariadenie Rady (EHS) 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a na ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva [4], bolo zmenené a doplnené a aktualizované viac krát, aby sa zohľadnil nielen vývoj na úrovni spoločenstva vrátane rozsudkov Súdneho dvora, ale tiež aby sa zohľadnili zmeny právnych predpisov na vnútroštátnej úrovni. Tieto faktory zohrali svoju úlohu v čase, keď sa koordinačné pravidlá spoločenstva stávali zložitými a príliš rozsiahlymi. Nahradenie a súčasne modernizovanie a zjednodušovanie týchto pravidiel je preto dôležité, aby sa dosiahol cieľ voľného pohybu osôb. Vznik a zánik povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti zamestnanca nie je podmienený podaním prihlášky alebo odhlášky z tohto poistenia. Prihláška na sociálne poistenie teda nemá konštitutívne účinky, len deklaruje právnu skutočnosť, s ktorou zákon (v danom prípade nariadenie) spája vznik povinného sociálneho poistenia. Prihláška do poistenia nemôže zakladať povinné sociálne poistenie a taktiež nemôže deklarovať vznik povinného sociálneho poistenia v rozpore s koordinačnými nariadeniami Európskej únie. Vychádzajúc z uvedeného ak nie je určená slovenská legislatíva, prihláška zamestnanca do sociálneho poistenia je právne neúčinná.

46. Závaznosť spolupráce medzi inštitúciami sociálneho zabezpečenia členských štátov EÚ európsky zákonodarca ustanovuje v čl. 2 ods. 1 a 2 vykonávacieho nariadenia, v zmysle ktorého dotknuté inštitúcie sprostredkujú príslušnej inštitúcii členského štátu, ktorého právne predpisy sú na osobu uplatniteľné podľa hlavy II základného nariadenia, nevyhnutné informácie potrebné na určenie dátumu, ku ktorému sa tieto právne predpisy stávajú uplatniteľnými, ako aj príspevkov, ktoré táto osoba a jej zamestnávateľ alebo zamestnávateľia sú povinní platiť podľa týchto právnych predpisov. Príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli určené ako uplatniteľné na osobu podľa hlavy II základného nariadenia, sprostredkuje informáciu o dátume, ku ktorému sa uplatňovanie právnych predpisov stáva účinným, inštitúcii určenej príslušným úradom členského štátu, ktorého právne predpisy sa na túto osobu naposledy vzťahovali.

47. Kasačný súd, vychádzajúc z uvedeného a právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave vykonávacieho nariadenia, ktoré ustanovuje určenie príslušnosti právnych predpisov uplatniteľných na fyzické osoby vykonávajúce zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členských štátoch a s poukazom na záver Veľkého senátu správneho kolégia najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 1Vs 1/2018 zo dňa 4. decembra 2018, ktorý rozhodol o otázkach rozhodujúcich pre posúdenie veci, že dohoda medzi inštitúciami dvoch alebo viacerých členských štátov EÚ podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia musí byť určitá čo do obsahu, ako aj subjektov, ktorých sa má určenie uplatniteľných právnych predpisov týkať a zároveň musí byť zachovaná v akomkoľvek formáte (napr. písomne, na elektronickom nosiči, atď.) a založeného spisu inštitúcie sociálneho poistenia členského štátu) v tomto prípade žalovanej konštatuje, že ani v danom prípade z dohody medzi Sociálnou poisťovňou a poľskou inštitúciou sociálneho zabezpečenia nevyplýva, že k dohode o uplatniteľnej legislatíve poľského zákonodárstva došlo aj vo vzťahu k žalobcovi. Veľký senát posudzoval otázky nastolené senátom 9S v rozsahu vymedzenom v uznesení sp. zn. 9Sžsk 22/2017 zo dňa 16. mája 2018, ktorým podľa §22 ods. 1 písm. a/ SSP postúpil vec vedenú na NS SR pod sp. zn. 9Sžsk/22/2017 na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu. Veľký senát rozhodol o otázkach rozhodujúcich pre posúdenie veci nasledovne: odpoveď 1/ otázku: dohoda medzi inštitúciami dvoch alebo viacerých členských štátov EÚ podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia musí byť určitá čo do obsahu, ako aj subjektov, ktorých sa má určenie uplatniteľných právnych predpisov týkať a zároveň musí byť zachovaná v akomkoľvek formáte (napr. písomne, na elektronickom nosiči, atď.) a založená do spisu Sociálnej poisťovne. Odpoveď na 2/ otázku: definitívne určenie uplatniteľnej legislatívy iného členského štátu Európskej únie od určitého dátumu podľa čl. 16 (3) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa vykonáva nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia alebo vzájomnou dohodou podľa čl. 16 (4) vykonávacieho nariadenia vylučuje právomoc Sociálnej poisťovne ako inštitúcie podľa čl. 1 písm. p/

základného nariadenia na rozhodovanie o uplatniteľnej legislatíve.

48. Právny názor správneho súdu vyslovený v kasačnou sťažnosťou napadnutom rozsudku , týkajúci sa absencie podstatných náležitostí odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov kasačný súd vyhodnotil pre rozhodnutie veci za nadbytočné. Žalovaná, zhodne ako správny orgán prvého stupňa nebola oprávnená právoplatným a vykonateľným rozhodnutím o uplatniteľnej legislatíve vydať rozhodnutie. Pokiaľ nebolo možné posúdiť, ktorá inštitúcia členských štátov sociálneho zabezpečenia je príslušná na prejednanie a rozhodnutie veci, žalovaná nebola príslušná na vydanie rozhodnutia o vzniku, resp. zániku sociálneho poistenia zamestnankyne zamestnávateľa K. R. podľa slovenskej legislatívy. V uvedenej súvislosti je potrebné poukázať list poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS zo dňa 10. októbra 2013 (založený v pripojenom administratívnom spise žalovanej) z obsahu ktorého okrem iného vyplýva nasledovné: „ Spoločne sme sa dohodli, že Vaše konanie týkajúce sa odvolaní proti rozhodnutiam, ktoré vydali pobočky Sociálnej poisťovne, budú prerušené. ZUS mal na základe Vami zaslaných informácií rozhodnúť o poľskom zákonodarstve“. Medzi piatimi slovenskými firmami, ktorých zamestnanci boli vylúčený pobočkami Sociálnej poisťovne zo systému sociálneho zabezpečenia na území SR je pod poradovým číslom 4 označený L. .

49. Dôvody uvádzané žalovanou v kasačnej sťažnosti, týkajúce sa reálneho činnosti zamestnanca na území Slovenskej republiky neboli spôsobilé spochybníť pochybenia v konaní a rozhodnutí žalovanej a jej pobočky Sociálnej poisťovne, na ktoré kasačný súd pri rozhodovaní vo veci poukázal .

50. Oboznámením sa s obsahom spisu krajského súdu neušlo pozornosti kasačného súdu, že v danej vydal Krajský súd v Trnave skorší rozsudok č.k. 14S/135/2014-91 dňa 21. mája 2015 v zložení senátu JUDr. Ľubomír Bundzel, JUDr. Katarína Benczová a JUDr. Pavol Lacza. Po zrušení rozsudku odvolacím súdom vo veci už nekonal senát. Vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 14S/135/2014-161 (pod pôvodnou spisovou značkou krajského súdu) sudca JUDr. Ľubomír Bundzel. Za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý bol určený na prejednanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu v čase pridelenia veci (sp. zn. III. ÚS 116/06). Napriek tomu, že od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v ustanovení § 23 ods. 2 zákona ustanovuje príslušnosť sudcu nie je v prípade predmetnej sociálnej veci dôvodom, aby vo veci namiesto senátu, ktorému bola vec v roku 2013 pridelená, rozhodol sudca. Dôvod nesprávne obsadeného súdu bol podľa názoru kasačného súdu jedným z dôvodov na zrušenie rozsudku krajského súdu.

51. Vzhľadom na uvedené kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní krajský súd v zákonom zložení opätovne vec prejedná a rozhodne riadiac sa právnym názorom kasačného súdu. Skúmaním podmienok na ďalšie konanie vyčká na určenie uplatniteľnej legislatívy, alebo zväži postup podľa čl. 16 (3) a (4) vykonávacieho nariadenia.

52. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.